

CEMİL KAVUKÇU

üstü
kalsın

CEMİL KAVUKÇU
ÜSTÜ KALSIN

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

3. basım: Ekim 2017, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın, Aylin Samancı

Mizanpaj: Serap Bertay

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Çizimler: Melih Kavukçu

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-2350-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750723506

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CEMİL KAVUKÇU
ÜSTÜ KALSIN

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Uzak Noktalara Doğru*, 1995
Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996
Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997
Dönüş, 1998
Temmuz Suçlu, 1998
Dört Duvar Beş Pencere, 1999
Pazar Güneşi, 2000
Gemiler de Ağlarmış, 2001
Başkasının Rüyaları, 2003
Suda Bulanık Oyunlar, 2004
Gamba, 2005
Mimoz'a'da Elli Gram, 2007
Angelacoma'nın Duvarları, 2008
Tasmalı Güvercin, 2009
Düşkaçıran, 2011
Aynadaki Zaman, 2012
Örümcek Kapanı, 2013
O Vakit Son Mimoz, 2015
Maviye Boyanmış Sular, 2016
Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, 2017

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Uzaktardaki Cemil Küçükfilibe'ye

İçindekiler

O Bakış	13
Hangi Dala Bakalım Baba	25
Karga Bayramı.....	35
Piyes.....	43
Şerare.....	55
Olasılıklar.....	67
Öğle Sıcağı.....	75
Ruhsavar Topu	85
Üstü Kalsın	95

O BAKIŞ

Otel odasının penceresinden boş caddeye, bankanın saçağı altında tezgâh açmış, çakmak, tespih, tırnak çakısı gibi şeyler satan adama bakıyordum. Bir film karesinde donup kalmış gibiydi.

Pencere pervazından yağmur damlaları sızıyor, nemle kabaran toz kokusu burnumu sızlatıyordu. İki yana çektiğim tül perde belki de aylardır yıkanmamıştı. Bir sigara yaktım.

“Bu işler böyle,” dedim.

“Ne dedin abi,” deyip doğruldu Umut. Kot pantolonu, gömleğiyle uzanmıştı yatağa. Televizyondaki dizilerden birini izliyordu.

“Mırıldanıyordum,” dedim, “öylesine.”

Televizyonun sesini kıstı.

“Tıkıldık kaldık burada ya, ne yapacağını da şaşırıyor insan.”

“E, bu işler böyle,” deyip güldüm.

Gülmeme bozulmuş gibi yüzü asıldı. Yere saçılmış gazeteleri, hafta sonu eklerini, kısa sürede sıkılıp bıraktığı büyük pazar bulmacasını toplayıp televizyonun altındaki çöp kutusuna attıktan sonra yatağının ucuna oturdu.

“Üç, bilemedin beş günde bitecekti,” dedi. Suçlamaktan çok yalvarır gibi konuşuyordu. Dirseğini yastığa

dayamış, başını bana doğru çevirmişti. “Bak on gün oldu hâlâ buradayız. Ne kadar kalacağımız da belli değil.”

“Daha yeni sayılırsın. Bir iş için üç gün dediysen en az on günü göze alacaksın. Her şeyi kafana takar, geniş olmazsan çabuk yıpranırsın. Alet arızalanmasaydı yağmurlara kalmayacaktık. İşimizi üç günde bitirmiş dönmüşlük bile. Bu durum benim de canımı sıkıyor ama beklemekten başka çaremiz yok.”

“Abi boşuna uğraşıyoruz, burada sıcak su falan yok. Son iki hattaki ölçümleri yapsak da sonuç değişmeyecek.”

“Bi dakika,” dedim. Bilgiçlik taslaması hoşuma gitmemişti. “Henüz veri toplama aşamasındayız Umut, oturup bir değerlendirme yaptıktan sonra bu karara varacağız. Belirlediğimiz noktada yapılacak sondaj da sonucu gösterecek.”

“Tamam da... buradan bir halt çıkacağına inanmıyorum ben.”

“Ne inancı oğlum? Büyüyle falan su aramıyoruz biz, jeofizik yöntemlerle çalışıyoruz şurada. Adamlar sıcak su etüdü yaptırmak istemiş, gelip bizi bulmuşlar. Tektonik yapı da uygun. Yani suyu bulma olasılığımız yüzde ellinin üzerinde. Belediye başkanı ne kadar heyecanlı, görmüyor musun? Bütün umutlarını buraya bağlamışlar. Adam kaplıca otellerinin, pansiyonların yerini bile düşünmüş. Sondaj yeri belirlemek için aldığımız ölçüler de belki yeterli olacak ama iki hat üzerinde daha çalışacağımızı biliyorlar. Herkes bizden iyi bir haber beklerken sırf yağmurdan sıkıldık diye gidemeyiz.”

Yataktan sarkıttığı ayaklarının ucuna bakıyordu Umut. Azarlanmış bir çocuk gibi duruyordu. Ses tonumu ayarlamamıştım galiba.

“Haklısın abi,” dedi, “sen bana bakma. İş, diploma almakla bitmiyor, öğreneceğim çok şey var daha.”

“Var tabii,” deyip sigaramı küllükte söndürdüm.

Caddeden tek tük şemsiyeli insanlar geçiyordu. Hava erkenden kararmıştı. Karşı kaldırımındaki seyyar satıcı hâlâ kıpırdamadan sabır abidesi gibi dikiliyordu. Sattıkları kimsenin ilgisini çekmiyordu bugün.

“Dinmedi değil mi?” dedi araya giren suskuluğu bozmak için.

“Yağıyor. Öyle kararlı ki daha iki gün durmaz bu yağmur.”

“Belki de üç-dört gün?”

“Bekleyeceğiz, ne yapabiliriz ki!”

Alnını ovuşturdu, sonra da kumanda aletiyle televizyonu kapattı.

“Bir sigara da ben yakabilir miyim?” deyince oturduğum koltuğun önündeki sehpadan paketle kibriti ona uzattım.

“O zaman, bir günlüğüne de olsa ben bir Ankara’ya gidip gelsem...”

Odayı masa lambası aydınlatıyordu. Loş ışıkta yüzü olduğundan da uzun görünüyor, yaktığı sigaranın dumanı parmaklarının arasından incecik uzuyordu. “Ne iş” der gibi gözümü kırptım.

“Beş günde döneriz demiştin Sevilay’a, sürekli arayıp soruyor.”

Köşe bucağın kaçıp başını omuzlarına gömerek uzun uzun telefon görüşmelerinin ardından suçluymuş, bir şey gizlemeye çalışıyormuş gibi davranmasının nedenini az çok tahmin ediyordum. Konu şimdi netleşmişti.

“Öğrenci değilsin artık Umut,” dedim. Sırtımı ona dönmüş pencereden bakıyordum. “Birin bana ders vermeye kalkmasından, nasihat çekmesinden çocukluğundan beri hep nefret etmişimdir. Hoşlanmadığım bir şeyi de başkasına yapmam. Diyeceğim şu, Ankara’ya bir gün, iki gün için gitmen önemli değil. Bu işi yapacaksan zorluklarına da katlanacaksın. Direnç başka türlü kazanıl-

mıyor. Biz ne sıkıntılar çektik. Aylarca sahadan dönmediğimiz olurdu.”

“Ama o yıllarla bu yıllar...”

“Değişen bir şey yok Umut. O yıllarla bu yıllar aynı. Üstelik ceptelefonu diye bir şey var şimdi. Yattığın yerden tuşlara basıyorsun, istediğin kişinin sesini duyuyorsun. Bizde o da yoktu. Postaneye gidip numara yazdırıyor, saatlerce bekliyorduk.”

“Ama abi...”

“Tamam. Boş ver. Kalk dışarı çıkalım.”

“Nereye gideceğiz ki?”

“Tombik’e gider birer bira içeriz. Çöp şiş falan yeriz.”

“Bırak ya, hem pis hem sevimsiz bir yer orası! İşletmecisinde bir karış surat. Ceset gibi. Hiç hoşlanmadım o heriften.”

“Kasabanın içinde içkili bir yer vardı da, biz kalkıp beş kilometre dışına keyiften çıktık sanki...”

“Öyle de... şimdi bu yağmurda gözümde büyüyor. Aşağıdan ikişer bira kapıp geleyim istersen.”

“Oğlum, maksat bira içmek değil. Sıkıldım bu odada pineklemekten.”

“Ben de sıkıldım ama dışarı çıkmak gelmiyor içimden. Böyle iyiyim.”

“Sen bilirsin,” dedim, “ben biraz hava alacağım. Yemeği Tombik’te yerim. Sen de başının çaresine bakarsın.”

Gözü televizyonda, akli Sevilay’daydı. Yalnız kalınca hemen telefona sarılacak, konuşmasının bir yerinde kızı bana karşı dolduracaktı. Öyle ya, gitmesine izin vermemiştim. Benimle gelmek istememesinin nedeni de buydu.

Dışarı çıktım. Yağmur daha da artmıştı. Koşarak karşıya geçtim. Saçağın altındaki tezgâha yaklaştım. Adam kayıtsız bir ilgiyle bakıyordu bana. Kendime çakmak, Umut’a da tespih aldım. Müşterisiz geçen saatlerin ar-

dından bir değişiklik olmamıştı yüzünde. Aracı park ettiğimiz yan sokağa doğru yürüdüm.

Tombik'te kimse yoktu. Tavandaki çubuk lambaların beyaz ışığı mekânı olduğundan daha sevimsiz yapmıştı bu akşam. Salondaki her eşya bu yoğun aydınlıkla gözüme batıyordu. Orta yerdeki odun sobası harıl harıl yanıyordu. Bu saatlerde birkaç masa dolu olurdu. Umut'un hoşlanmadığı adam da ortalıkta görünmüyordu.

"Kimse yok mu?"

"Geldim," diye seslendi mutfaktan. Çıktığında ellerini lekeli önlüğünde kuruluyordu.

"Açık, değil mi?"

"Açık abi. Şöyle sobaya yakın otur istersen. Dışarıyı iyice soğumuş. Burası yüksek tabii, bakarsın gece kara çevirir."

"Yok daha neler," dedim.

"Görürsün" anlamında gözünü kısıp başını hafifçe eğdi. Kabanımı çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Masadaki metal sürahiye uzandım. Ters çevrilmiş bardaklardan birine su koyup bir yudum içtim.

"Ne vereyim?"

"Bira."

"Yanına? Çerez falan..."

"İstemez. Daha sonra ızgara türü bir şeyler yerim."

"Tamam abi," deyip tezgâhın arkasına geçti. Abi, diyordu ama benden genç değildi. Kuşkusuz, bir saygı ifade siydi bu. Yüzündeki çizgiler ele vermese de çenesinin altındaki buruşmuş derisi, hantal gövdesi ellisini çoktan devirdiğinin işaretiydi. Bira şişesi ile bardağı masaya koyarken elinin üstündeki kahverengimsi benekler dikkatimi çekti.

"Daha önce bir-iki geldin buraya, hatta yanında genç bir arkadaş da vardı."

"İyi hatırladın," dedim.

“Ben bir gördüğüm yüzü bir daha unutmam. Yabancılarınız galiba.”

“Öyle sayılır. İş için geldik. Yağmurlar başlayınca uzadı.”

“Arazide bir iş yani.”

“Evet, biz sıcak su arıyoruz.”

“Kaplıca yani,” deyip gözünün birini, benden kaçırmaz, dercesine kıstı, “Nerde?”

“Tepelik Köyü’nün az yukarısında.”

“Oraları iyi bilirim. Tepelik’in üst kısmı ormanlık zaten. Eskiden o köyün civarına çok ava gitmişliğim vardır.”

“Avcı mısınız?”

“Bir zamanlar öyleydi,” dedi.

Konuşmuş olmak için, “Ne avlardın?” diye sordum.

“Daha çok kuşa giderdik; keklik, bıldırcın falan. Arada tavşan da olurdu ama çok seyrek.”

Yüzünden belli belirsiz bir gölge geçmişti. Biramı yudumlarırken farkına vardım. Bir şey sormamı bekler gibiydi. Sormadım. Dışarı çıktı. Biraz sonra bir kucak odunla döndü. Onları özenle sobanın arkasına istifledi.

“Kesin kara çevirecek,” dedi.

“Kar kokusu yok,” deyip gülümsedim.

“Hiç belli olmaz abi.”

“Burada mı yaşıyorsun?”

Başını salladı.

“Kimsen yok mu, yalnız mısınız?”

“He,” dedi bir marifetmiş gibi gülerek. Uzun ve sararmış dişleri çıktı ortaya. Gülmek ona hiç yakışmıyordu.

“Benim bir köpeğim vardı. Adı Tombik’ti. Bu civarda onun gibi bir av köpeği yoktu. İnsan gibiydi zaten. Ne söylesem anlardı.”

“Ne oldu köpeğine?”

“Öldü.”

“Onun için mi buranın adı Tombik?”

“Yok, değil,” dedi, “köpekten önce açmıştım burayı.” Maşayla sobanın üzerindeki yuvarlak kapağı kaldırıp kalınca bir odun attı içine. Masamdaki sandalyelerden birini çekip teklifsizce karşıma oturdu.

Yağmurun hızı iyice artmıştı dışarıda. İri damlalar ahşap çerçeveli küçük pencereden ilerideki dağ sırasını perdeliyordu.

Biradan bir yudum aldım. Başımı kaldırıncaya bana dikkatle baktığımı gördüm.

Daha önce yüzünden geçip gittiğini düşündüğüm gölge, gözlerine yerleşmişti. Bir yarası vardı, anlatmak için beni seçmişti. Üstelik, dinlemeye hiç de hazır olmadığım böyle bir akşamda.

Derin bir nefes alıp dışarıya baktı. Susuyordum. Taşlara vuran yağmurun şakırtısı ortamı daha da ağırlaştırmıştı.

“Birkaç sene önce Tepelik ve civar köylere bir ayı musallat olmuş, zarar veriyormuş,” deyip sustu. Ayı hikâyesi de nerden çıkmıştı şimdi. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Dayanamadım, “Eee?” dedim.

“Avcıyız ya... pireden deveye her şeyi vururuz sanıyor millet.” Cebinden sigara paketini çıkarıp uzattı. Başımı iki yana sallayınca kendisi bir tane yaktı. “Köylü yaradım istedi. Bizim öyle ayıya domuza gitmişliğimiz yok, dedik. Küçücük kuşu vuran, ayıyı mı ıskalayacak, dediler. Bak! Akıllarınca gaz veriyorlar. Korktuğumuzu düşünmesinler diye kabul ettik. Onlardan da katılanlar oldu. Meyvelere dadanmış, adam gibi yese neyse de, bütün dalları kırıp haşat ediyormuş ağaçları. Armudun adı çıkmış abi, asıl kiraza düşkün bunlar. Dalı bir sıyrıyor, sapıyla çekirdeğiyle yutuyor. Gördüğümüz ayı pislikleri safi çekirdekte, nah böyle, öbek öbek. Günlerce ayıyı aradık. Korkmadım desem yalan olur. İlk atışta vuramazsan

ya da yaralarsan işin bitiktir; bu yüzden telef olmuş ne avcı hikâyeleri dinledik. Sonra bir gün kıstırdık ve vurduk ayıyı. Döneceğiz ama Tombik, yani köpeğim bir türlü gelmiyor, sürekli havlayarak bir kayalığın önünde dönüp duruyordu. Meğer ayının küçücük bir yavrusu varmış, bize onu göstermek istiyormuş. Dur be, bir bira da ben alayım.”

Kalkıp tezgâha doğru yürüdü. Birden omuzları çökmüştü sanki. Kapağı açılmış bir şişe birayı masaya koyup karşıma oturdu. Sobadaki odunlar tutuşmuş, gürüldeyerek yanmaya başlamıştı.

“Yavruyu ne yaptınız peki?”

“Onu anlatacağım işte; ne yapacağız, aldım buraya getirdim. Avcıysak da o kadar vicdansız değiliz hani. Arkada yatıp kalktığım küçük bir oda var, yavruyu oraya yerleştirdim. Nasıl titriyordu bir görsen. Çok acıdım.”

“Odanı paylaştın onunla yani.”

“Olur mu ya, ilk getirdiğim günü söylüyorum. Köpeğimle paylaşmadığım odayı ayıyla mı paylaşacağım! Sonra ona bir kulübe yaptım.”

“Köpek de yanında tabii.”

“Yok, bir arkadaşın tavuk çiftliğinde kalıyordu o zaman. Burada arsız olur çıkardı. Müşterilerimin çoğu kasabanın şoförleri, mobilyacılar. İşleri güçleri gırgır şamata. Köpeğimi ayyaş ederlerdi. Tombik’i de mahvettiler ya!”

“Hangi Tombik’i? Köpeğini mi...”

“Yok, yavru ayıyı. Onun adını da Tombik koydum. Çok küçüktü, yalnızca süt içebiliyordu. Yetmişlik bir şişenin ağzına biberon emziği geçirmiştim. Öyle alışmıştı ki, daha süt dolu şişeyi görünce hemen kendini sırtüstü yere atıp bekliyordu. Herkesin eğlencesi olmuştu. Arka ayaklarıyla şişenin dip kısmını, ön ayaklarıyla da başını tutuyor, gözlerini kapayıp içiyordu. Nasıl mest bir durumdu ki, lafla anlatılamaz. Bir gün şoförlerden biri ben-

den habersiz şişesine bira koyup vermiş. Ruhunda ayyaşlık varmış, birayı bir sevdi kâfir, sütün yüzüne bile bakmaz oldu. Yine aynı pozisyon ama sırtüstü yatıyor, dört ayağıyla kavırıyor. Kafayı bulunca tam bir sirke dönüyor mekân. Ön ayaklarını ensesine bağlayıp tek ayağı üzerinde dans ediyor, yerlerde yuvarlanıp taklalar atıyor. Ağaçlara tırmanıyor, daldan dala uçup izleyenlerin yüreğini ağzına getiriyordu. Gösteri bitince de haliyle dilencilik başlıyordu. Yere sırtüstü yatıp dört ayağını da havaya dikip bekliyordu. Gelsin biralar tabii. Müşterim artmıştı, kazancımı nerdeyse ikiye katlamıştım. Her şey iyiydi de, öyle gitmedi. Tombik büyüdükçe huyları da değişmeye başladı. Gösterileri bırakmıştı artık. Öfkeliydi. Verdiğim biralarla yetinmiyor gidip müşterinin masasındaki şişeyi alıyordu. Vermek istemeyenlere homurdanıyordu. Önceleri bu da eğlence gibi geldi millete. Gü-lüp geçiyorlardı. Ama bir gece öyle hırçınlaştı ki, masaları devirdi, bira şişelerini taşlara vurup parçaladı. Canını kurtaran arabasına atlayıp hesabı bile ödemedi kaçtı. Zurnanın son deliğine gelmiştik abi. Tombik'i aldığım yere bırakmam gerekiyordu. İş hayatım tehlikeye girmişti. Beni canımdan bezdiren bu ayı sabahları bambaşka bir yaratık oluyordu. Yine o Tombik. Bakışları yumuşak, insan gibi. Ayılıyordu çünkü. Ama ben müşteri kaybediyordum. Onun taşkınlıkları yüzünden herkes elini ayağını kesmişti mekândan. Neyse, uzatmayayım, bir gün ben bunu cipe atıp ormana, ilk bulduğum yere götürdüm. Arabaya binmeyi çok severdi. Bir de artist ki, sorma. Ön koltuğa oturacak, arkaya asla bindiremezsin. Tek purosusu eksik ağzında, tam mafya babası. Kusuruma bakma lafı uzattım, ne yapayım abi, efkârlandım yine derdimi birine anlatmam gerek.”

Derin bir iç geçirip konuşmaya devam etti.

“Neyse, arabayla vardık Tepelik köyünün yukarısın-

daki ormanlığa. Ben inince o da indi. Öyle haybeden koşturmaca falan, orman oyunları yani. Arada yaparız, hoşuna gider. Onun dikkatini bir şey çekmiş, iki ayağı üzerine dikilmiş bakarken, fırsat bu fırsat, deyip arabaya koştum. Zaten çalışır vaziyette. Aynaya bile bakmadan gazladım. Oh! dedim, oh... Ama erken demişim. Ertesi sabah büyük bir gürültüye uyandım. Tombik dönmüştü. Önüne gelen her şeyi yıkıp döküyordu.”

Birası bitmişti. Kalktı. Döndüğünde iki şişe vardı elinde. Yürürken yalpalıyordu. Oturunca paketini alıp uzattı. Başımı yine iki yana salladım. Hikâye gittikçe ilgimi çekmeye başlamıştı. Biramdan bir yudum aldım.

“Sonra?” dedim.

“Sonra,” dedi. Başını önüne eğdi. Bir süre öyle kaldı.

“Pardon abi, adın neydi?”

“Sinan.”

Başını kaldırdığında öyle baktı ki canım istemediği halde elim masanın üzerindeki pakete gitti. Hemen davranıp ikram etti. Bir sigara yaktım. Ben onun adını sormadım, o da söylemedi.

Gözlerime dimdik bakıyordu. Başka biri olmuştu.

“Sonrası yok Sinan Abi,” dedi, “sonrası dinmeyen bir kahır. Göz göze geldik Tombik’le. Başını bir sağa bir sola yatırarak, yalanım varsa namerdim, insan gibi baktı bana. Anlamadığı bir şey vardı. İnanmadığı, oyun sandığı ama yine de tedirgin olduğu bir şey... O da elimdeki tüfektir. Oyun olmadığını anlamıştı. Korkmuştu. Ummamıştı. Ben de ben değildim ki! Sinan Abi, var ya, bir ayı kadar olmadım, ona yanarım. Yetmişlik votkayı devirmeme rağmen cin gibiydim ama ben, ben değildim. Tüfegi tutan elim titriyordu. O bana bakıyordu. Bakmıyor, soru soruyordu. Soru sormuyor, şerefsizliğime tükürüyordu. Tanıdığım hiçbir insan öyle bakamaz abi. Çok kötü, çok kötü... Tetiği çekerken gözlerimi yumdum. Sırtüstü yıkıl-

mışım. Ne kadar o halde yattım bilmiyorum. Tombik'in gelip yüzümü yalamasını bekledim. Gelmedi. Sonra kalktım. Emekleyerek yanına gittim. Ölmüştü. Gözlerinde hâlâ o bakış vardı. Tombik bir kere öldü abi, ben her gün ölüyorum.”

Onu, alnını masaya dayamış sarsıla sarsıla ağlarken bıraktım. İçim daralmıştı. Hesabı yarın akşam geldiğimde öderdim. Kendimi dışarı attım.

Yağmur daha da artmıştı. Araca binince telefonumu çıkarıp Umut'u aradım.

“Bir şey mi oldu abi,” dedi.

“Olan bir şey yok,” dedim, “nerden çıkardın?”

“Sesinden...”

“Sesimi boş ver. Bu yağmur günlerce dinmez diyorlar. Bakarsın gece kara bile çevirmiş. Hemen hazırlan, gece otobüsüyle Ankara'ya gidiyorsun. Ertesi günü akşamı burada ol ama. Tamam mı?”

“Tamam abi, sağ ol,” dedi. Sesinde güller açmıştı.

Çünkü her sorunun yanıtı doğada. Bulutların yarattığı bunca karmaşanın anlamı şu; sen de her an, anbean değişiyorsun, bunu görüyor ve hissediyorsun. Yakıcı düşüncelerin gücü yok artık üstünde. Kurtulacaksın. Onsuz yazabilmek, okuyabilmek, duyabilmek, görebilmek, onun dışında kalabilmek ayrı bir büyü, ayrı bir yürek.

Öykücülüğümüzün usta kalemi Cemil Kavukçu, yeni öykülerini *Üstü Kalsın*'da bir araya getiriyor. İnsanın insanla, doğayla ilişkisi, kendi iç dünyasıyla ilişkisidir aynı zamanda. Kavukçu, kahramanlarını öyle yerlerinden yakalayıp anlatıyor ki, sonunda okur kendisini, adına öykü dediğimiz aynanın karşısında çınlıçıplak buluveriyor. *Üstü Kalsın*, aklınızdan çıkmayacak öykülerden oluşuyor.

Kapak deseni: Mihri Kavukçu

www.can-yayinlari.com | @twitter.com/canyayinlari | facebook.com/canyayinlari

ISBN: 978-975-87-2350-4

9 789750 723506